

MOTO '73
nr. 24 1999

Per Yamaha XT60

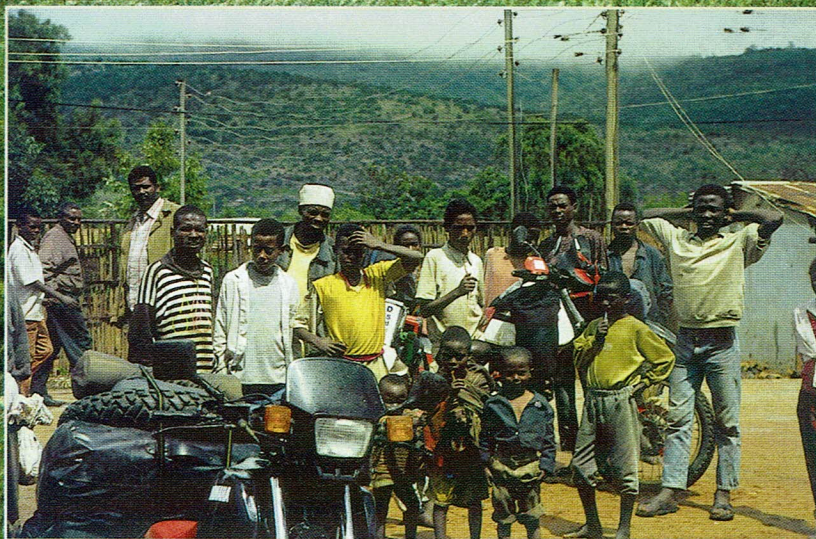
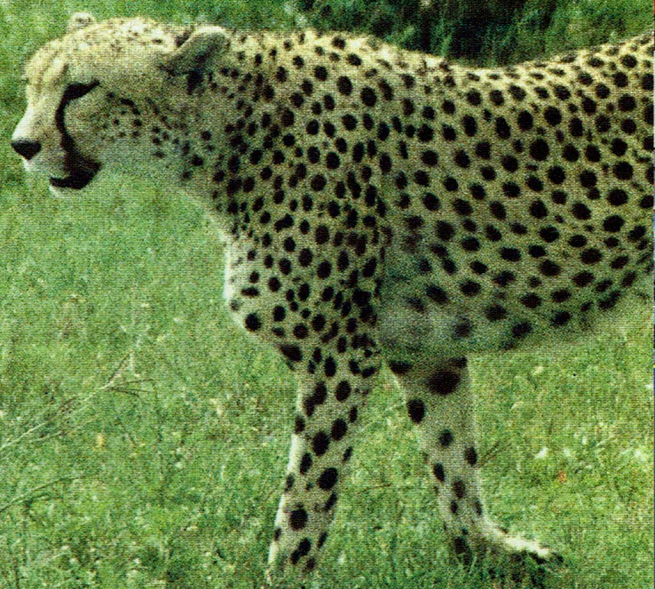
In het eerste deel heb je kunnen lezen dat Nairobi (Kenia) is bereikt. Ik ben alleen uit Nederland vertrokken, maar inmiddels zijn we met z'n vieren. Sinds Ethiopië rij ik samen met Boris en Kaj, twee Duitse motorrijders. Vanaf het noorden van Kenia is Sjaak erbij gekomen. De beide Duitsers rijden op een Yamaha XTZ660 en Sjaak op een Honda Fireblade (!). Nu zitten we in Nairobi en kijken hoe we verder naar Kaapstad gaan. Blijven we met z'n vieren of valt het groepje uit elkaar?

Na uitgebreid overleg in de kroeg gaan we het volgende doen: we rijden met z'n vieren naar het 300 kilometer zuidelijker gelegen Arusha in Tanzania. Vanuit deze plaats worden safari's georganiseerd naar de verschillende natuurparken. Omdat we dan met z'n vieren zijn, kunnen we eenvoudig een Landrover met chauffeur huren. Vervolgens gaan Boris en Kaj naar Zanzibar en volgen een duikcursus van een week in Malawi. Na de safari gaan Sjaak en ik terug naar Kenia en maken vervolgens een rondje Oeganda. Circa drie weken later zullen we elkaar in Malawi weer treffen.

Op safari in Tanzania

Het is dinsdag 6 januari als we met z'n vieren Nairobi verlaten. Het is vannacht sinds lange tijd weer droog gebleven, maar de lucht belooft niet veel goeds. Een uur later heeft iedereen zijn regenpak al weer aan. Aan de grens met Tanzania kun je eenvoudig een visum krijgen, maar de kosten ervan zijn afhankelijk van je nationaliteit. De Duitsers betalen slechts \$10 per visum, de Nederlanders \$50. Na de grens is het ongeveer drie uur rijden naar Arusha. Deze plaats is het ver-

trekpunt voor tal van safari's naar de Ngorongoro-krater en het Serengeti National Park. Met de motorfiets is het absoluut niet toegestaan het bovenstaande te bezoeken. Als we op safari willen, moeten we dus georganiseerd gaan. Dit wil zeggen een auto met chauffeur huren voor een paar dagen. Deze activiteiten zijn behoorlijk aan de prijs (\$75 per persoon per dag). We nemen een auto met chauffeur die ons naar de Ngorongoro-krater brengt en een deel van Serengeti National Park. We worden drie lange dagen door elkaar gerammeld in een Landrover. Maar wat hebben we veel dieren gezien. Tot aan de horizon duizenden dieren tegelijk. Overal kuddes bizon, zebra's en antilopen. Verder giraffen, leeuwen, olifanten en nog veel meer. Zelfs cheeta's hebben we van dichtbij gezien. Alleen helaas geen neushoorn. Nu zijn er naar schatting in het park nog honderd neushoorns over. Op een oppervlakte van bijna de helft van Nederland moet je echt geluk hebben om ze te zien. Na drie dagen zijn we weer terug in Arusha. De safari heeft flink wat pegels gekost, maar was enorm de moeite waard. Vanaf morgen gaat het weer verder met de tweewieler. We

nemen (voorlopig?) afscheid van Boris en Kaj. Zij vertrekken richting Zanzibar en Sjaak en ik gaan terug naar Kenia.

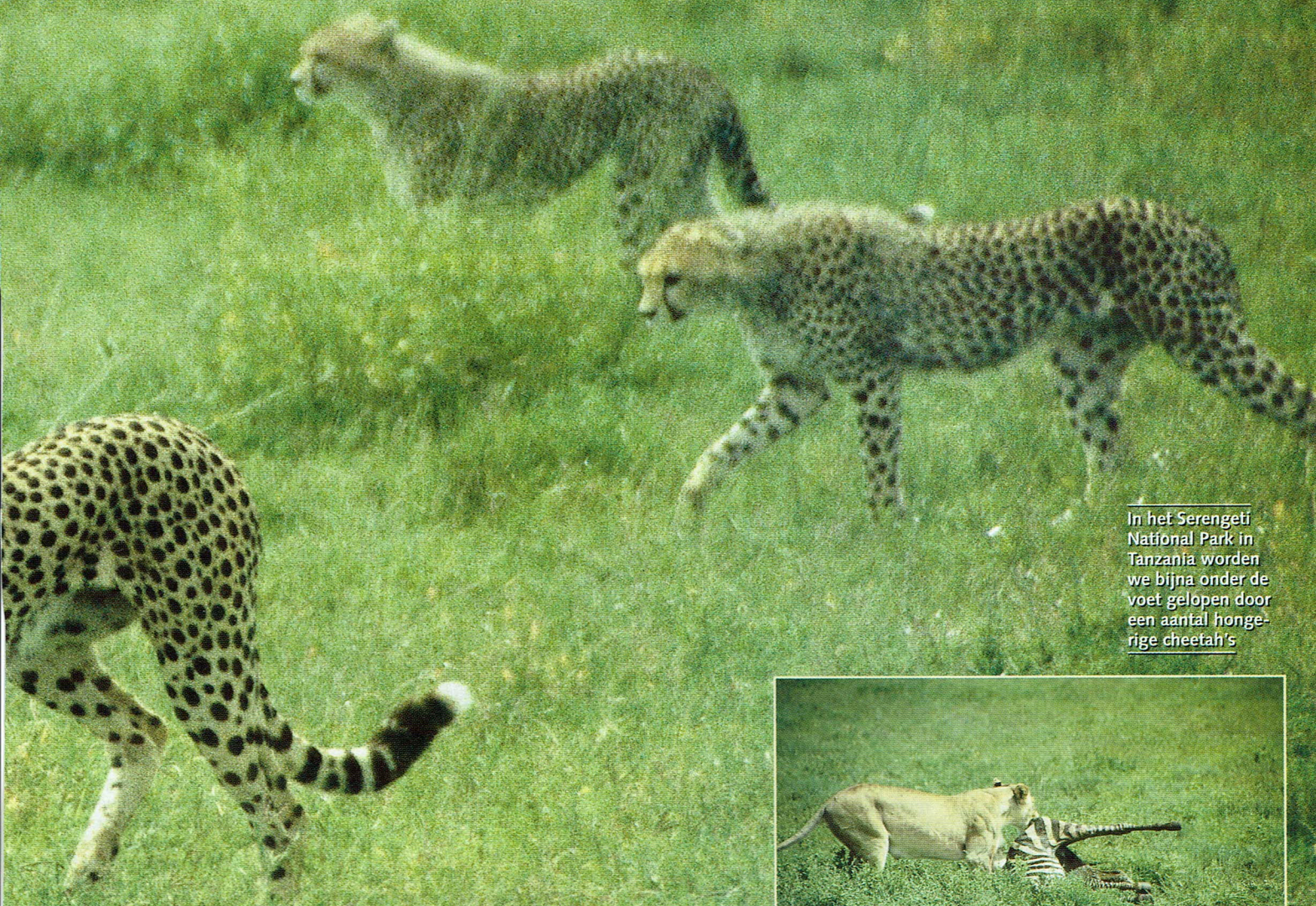
Rondje Oeganda

We komen weer door Nairobi en gaan naar het noordwesten richting Oeganda. De regenoverall kan aan, want het regent weer pijpenstelen. De asfaltweg is spekglad geworden door het water vermengd met olieresten van de altijd lekkende vrachtauto's. Verder zijn er hele stukken asfaltwegen met heel nare spoorvorming. De weg is pas nieuw en nu al weer helemaal kapot gereden. Als

Vlak voor de grens met Kenia ontstaat een enorme oploop rond ons en de motoren

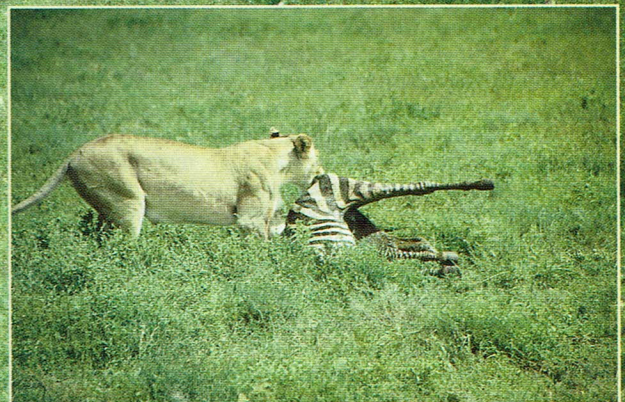
tekst en foto's:
Ko van
Oldenbarneveld

0 naar Kaapstad

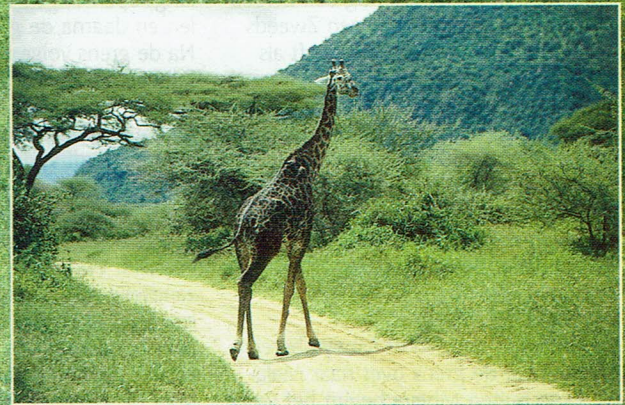
In het Serengeti National Park in Tanzania worden we bijna onder de voet gelopen door een aantal hongerige cheetah's

Moeder leeuw doet snel even wat inkopen voor het avondeten...

In het Serengeti National Park moet je met alles rekening houden...ook met een overstekende giraffe

Even wachten voor een kudde koeien in Oeganda

REIZEN: AFRIKA VAN NOORD NAAR ZUID (DEEL 2)

je in Afrika over een goede asfaltweg wil rijden, blijf dan vlak achter de asfalttermachine. We gaan een beetje de bergen in en het wordt mistig.

De volgende dag passeren we de grens met Oeganda en wisselen wat dollars voor lokale shillingen. In een dorpje blijkt dat Oeganda niet echt goedkoop is. Eten en drinken is gemiddeld anderhalf keer zo duur als in Kenia, terwijl benzine bijna het dubbele kost. Omgekeerd meer dan twee gulden per liter. Oeganda is duidelijk te duur voor ons en we moeten wat anders verzinnen. Ik heb een adres bij me van een zekere Frank, die in Jinja woont en werkt. Frank is een van de Duitse motorrijders die ik in 1993 in Pakistan heb ontmoet. Samen hebben we toen zes weken door Pakistan en India gereden. Ben benieuwd of hij inderdaad nog in Jinja te vinden is. Een paar uur later staan we voor de poort van het „Nile Vocational Institute”. Frank is thuis en valt van verbazing bijna achterover. Ik had hem ooit wel eens geschreven dat ik met de motorfiets door Afrika wilde rijden, maar dit had hij absoluut niet verwacht. Ik vertel Frank dat Oeganda te duur is voor ons en dat we al zijn proviand komen opeeten. Frank gaat accoord. Hij weet heel veel te vertellen over Oeganda. De dagen erna rijden we lekker relaxed door het mooie landschap van Oeganda. De constant aanwezige nevel laat het prachtige berglandschap niet helemaal tot zijn recht komen. Na een rondje Oeganda komen we via Kenia weer in Tanzania terecht. In Tanzania hebben we de safari al achter de rug. We rijden over de hoofdruite via Moshi naar Chalinze. Door de nog steeds aanwezige bewolking kunnen we de Kilimanjaro, de hoogste berg van Afrika, niet zien. Na Chalinze gaat het verder via Morogoro naar Mbeya. Ongeveer 80 kilometer buiten Morogoro begint het Mikumi National Park. Een groot waarschuwingsbord geeft aan dat grote en gevaarlijke beesten de weg kunnen oversteken. In het park staan een aantal niet te betalen lodges en hotels. Aan het eind van de middag bereik ik Mikumi en kan bij een klein hotel kamperen. Er komt ook nog een Zweed aanzetten, die werkt voor een Zweeds bedrijf in Dar es Salaam. Hij heeft als hobby het fotograferen van dieren en heeft voor maar liefst 25.000 gulden aan fotoapparatuur bij zich. Hij zal ongeveer rond de 50 jaar zijn en heeft als vriendin een zeer goed uitziend lokaal mokkel van ergens begin twintig. Morgen gaan ze samen het park in. Natuurlijk om dieren te fotograferen...

Sorry big man

De volgende dag wordt Mbeya bereikt en gaan we de grens over naar Malawi. Even buiten Mbeya begint het weer

te regenen en niet te zachtjes. De lucht is overal hartstikke zwart. Tijd voor een regenoveraljetje. De weg gaat door de bergen en we hebben de wind in de rug. In Turuyu worden de benzinetanks nog gevuld met de laatste Tanzaniaanse shillingen. We halen de regenbui in en in de verte komt de zon er al door. Een kwartiertje later is het zo warm dat de regenoverall weer uit moet. Het is nog een kilometertje of tien en dan zijn we bij de grens. De nodige loketjes langslopen om de stempels te verzamelen en daarna de grens over. Na de grens volgen we een perfecte asfaltweg tot aan Karanga. Er is weinig te beleven in de stad, mede veroorzaakt omdat de stad niet of nauwelijks van stroom wordt voorzien. Een kilometer of tien buiten Taranga is de weg compleet verdwenen. Overvloedige regenval en overstromingen hebben de weg volledig vernield. Wat rest is een heel slechte zandweg met wasbord, modder en kuilen. Heel af en toe komt het asfalt een paar honderd meter terug. Maar deze asfaltstukjes bestaan één en al uit gaten. Voor de volgende 80 kilometer zijn meer

dan drie uur nodig. We komen in een klein dorpje terecht en zien een prachtig wit-blauw gebouw met „Superette” erop. Echt waar, een heuse supermarkt en niet zo'n kleintje. Alles is aanwezig. Ik ga eerst kwijlend alle schappen langs en sla daarna levensmiddelen in. Voorbij Chiveta gaat de weg meer de bergen in en volgt niet langer de waterlijn van Lake Malawi. Na de eerste heuvels wordt de weg langzamerhand weer beter. Nog wel opletten voor de gaten, maar we komen hier duidelijk sneller vooruit. We passeren Kasunga en arriveren in de hoofdstad Lilongwe. In Lilongwe dienen Sjaak en ik nog een visum te halen voor het volgende land. We willen in ieder geval door Zimbabwe rijden. Maar gaan we via Zambia of via Mozambique naar Zimbabwe? Het wordt Zambia, omdat de ambassade van Mozambique vandaag gesloten is. Het gaat verder richting Monkey Bay, alwaar we met Boris en Kaj hebben afgesproken. Doordat hele delen van Malawi compleet onder water staan, moeten we meer dan een dag omrijden om in Monkey Bay aan te komen. Zou-

Een doorgaande weg in Oeganda. En doorgaan wilden we hier maar wat graag, want Oeganda is veel te duur voor ons

Even bijkomen op een camping in Nairobi. Op de voorgrond de Fireblade van Sjaak „the Firetrotter” Lucassen

Een modderbad is een verademing voor ons mensen, maar of dat ook geldt voor mijn trouwe XT?

den de Duitsers er nog zijn? In Nairobi hadden we gezegd dat we na 21 dagen hier zouden zijn. Inmiddels zitten we op de 23e dag. De juiste camping wordt snel gevonden. Boris en Kaj zijn niet meer aanwezig. Een achtergelaten briefje vertelt dat ze op de zeventiende dag al zijn vertrokken. Ze konden geen boot vinden naar Zanzibar om een paar dagen uit te rusten. Daarom waren ze eerder in Malawi dan gedacht en ook weer eerder vertrokken.

We zetten onze tenten op vlak aan het prachtige Bounty-achtige strand, maar dan zonder Bounty, maar wel met veel plaatselijke schonen. We blijven een paar dagen in deze relaxte omgeving. De laatste negen dagen toch weer ruim 3000 kilometer gereden over niet al te makkelijke wegen. Van een Duitse duikinstructeur kan ik een Michelin T65-achterband overnemen. Na vier dagen luiëren gaat het weer verder. Eerst weer richting Lilongwe en vervolgens gaan Sjaak en ik bij Mchinji de grens over naar Zambia.

In Zambia willen we niet echt dingen gaan bekijken of doen. Het gaat recht-

streeks over 650 kilometer naar Lusaka en vandaar naar Kiriba in Zimbabwe. We hadden slechte berichten over Zambia gehoord, zowel over de bevolking als over de toestand van de wegen. Beide vielen ons eigenlijk wel mee. Ik vond de bevolking erg vriendelijk, allemaal een glimlach op hun gezicht en maar zwaaien als we voorbij reden. In Zambia veel wegversperringen en dat is lachen. Vanwege de warmte zitten de agenten in de struiken of onder de bomen. Ze schatten onze snelheid verkeerd in en zijn telkens net te laat op de weg om ons een stopteken te geven. En dreigen de wat snellere agenten het wel te redden, dan gaat er gewoon wat gas bij en tot ziens. Een enkele keer staat er een agent midden op de weg die ons een stopteken geeft. We remmen netjes af, schakelen tweemaal terug en als we vlakbij de beste man zijn - die in de veronderstelling is dat we stoppen - gaat gewoon het gas er weer op. Even zwaaien en doe.

Zo af en toe is de weg over een lengte van een paar kilometer slecht vanwege gaten. Maar deze zitten nooit over de

volle breedte van de weg en zijn dus met de motorfiets makkelijk te passeren. Halverwege de dag knalt een jongeman in één keer met de fiets de straat over en blijft vervolgens midden op de weg rondhangen. We moeten verschrikkelijk in de remmen. De jongeman kiest geen richting. Uiteindelijk gaat hij naar rechts en schiet ik hem net links voorbij. Ook Sjaak kan de fietser ontwijken en brengt de motor tot stilstand. Dreigend loopt hij op de jongeman af. Deze staat bevend in de berm met zijn fietsje en zegt zachtjes „I'm very sorry, big man.“ We moeten er allebei hartelijk om lachen.

In de hoofdstad Lusaka is het uitkijken. Met name in het centrum is de criminaliteit groot. De werkloosheid is onaanvaardbaar hoog (ik hoorde 50%), er wordt gejat en mensen worden beroofd. Bij het doen van boodschappen moet een van ons bij de motoren blijven. Goed opletten, want de jongens jatten hier alles wat los en vast zit. De stemming en sfeer in Lusaka zijn heel anders dan in de rest van Zambia. We rijden de stad uit en gaan naar een camping genaamd Eureka Camping Park, ongeveer tien kilometer ten zuiden van de stad. Een mooie, ruim opgezette camping waar je kunt kamperen of een chalet kunt huren.

Zimbabwe

Vanaf deze camping is het nog een kleine 200 kilometer naar Kariba, de eerste plaats in Zimbabwe. Na de grenspost van Zambia gaat het de Kariba-dam over. De dam is 579 meter lang en steekt 128 meter uit boven de Zambezi-rivier. Er is hier een enorme waterkrachtcentrale gebouwd, die het grootste

REIZEN: AFRIKA VAN NOORD NAAR ZUID (DEEL 2)

deel van Zambia en Zimbabwe van stroom voorziet. De Kariba-dam was het grootste project in zijn soort, totdat in 1971 de Aswan-dam in Egypte klaar was. Na de dam komt de grenspost van Zimbabwe. Het is bloedheet. Kariba is de warmste plek in Zimbabwe. 's Zomers (en dat is het nu) kunnen de temperaturen oplopen tot boven de 40 °C. Zo warm is het nu niet, maar wel een graadje of 35. In de winter (juni tot augustus) is het lekker fris met dagtemperaturen van ongeveer 25 °C. In Zimbabwe is een verzekering voor de motorfiets verplicht. Werd een verzekering in Malawi en Zambia sterk aanbevolen om geen last met de politie te krijgen, hier in Zimbabwe kom je zonder verzekering de grens niet over. Voor een maand kost die drie Amerikaanse dollars. We rijden over een smalle kronkelige weg richting Makuti en komen hier weer uit op de hoofdweg naar Harare, 300 kilometer verderop. Weer een verschrikkelijk goede asfaltweg. Het avontuur is hier verdwenen en het doet een beetje denken aan toeren door Frankrijk. Langs de weg diverse tankstations met snackbars en AC-achtige restaurants. Veel Zuid-Afrikanen onderweg in hun auto met caravan of camper. Er gebeurt niets onderweg en het is zo saai dat ik last krijg van slaapneigingen.

Even ten zuiden van Harare ligt de camping „The Rocks”. Mooie camping midden in het bos met een muur eromheen. Behoorlijke drukte. Veel Overland-trucks aanwezig. Een paar met passagiers en een paar voor reparatie en/of onderhoud. Achterop het terrein is het net een autokerkhof, wat een troep, veel afval en auto-onderdelen liggen hier. Achter de bar staat een Nederlander, Chris, die hier al een paar maand rondhangt. Hij is samen met zijn vriendin al vijf jaar onderweg in Afrika met zijn Landrover. Zit weinig gang in zijn reis. Naast de camping is een club waar je voor 20Z\$ (f 2,50) al een redelijke steak kunt eten.

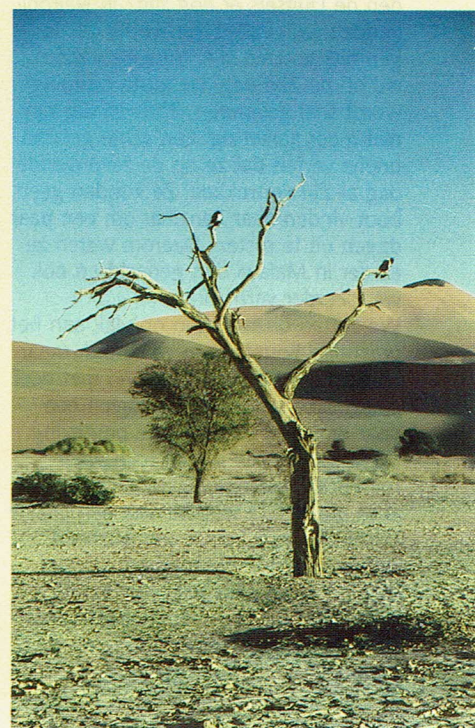
De camping wordt dag en nacht bewaakt door een tweetal wachters. Maar regelmatig worden ze eruit geschopt omdat ze 's nachts in slaap vallen of zelf stelen. Maar nu hebben ze een goede wachter. Slaapt niet, loopt constant rond en had op zijn derde werkdag al een dief te pakken. Kreeg van de camping-eigenaar een paar dollar beloning en ook tal van toeristen gaven hem een fooi. De volgende dag kwam hij vol trots met een nieuw overhemd op de camping aan. We plegen hier weer wat onderhoud aan de motorfietsen. De achterband die ik in

Malawi had gekocht, wordt gemon-teerd. Met de eerste achterband ruim 25.000 kilometer gereden. Dat is lang niet slecht. 's Avonds dikke paniek bij een paar toeristen. Er zijn spullen uit een tent gejat. Een toerist is zijn rugzak kwijt. Waar zijn de wachters? Eentje blijkt vrij te zijn en onze superwachter wordt na lang zoeken al slapend op een paar rotsen gevonden. Kreeg hij een tijdje geleden nog een vette beloning, nu ligt hij te slapen. Maar wat de toerist allemaal in zijn tent had laten liggen is echt niet te geloven: in zijn rugzak zaten zijn paspoort, vliegticket, US\$800 cash en een heel belangrijk dagboek met tekeningen die hij maakte voor de New York Times. Hij is zwaar aangeslagen en baalt gigantisch. Heel erg lullig voor hem, maar dan moet je dat soort zaken ook maar niet in de tent laten liggen. Na een periode van zes weken samen rijden gaan Sjaak en ik elk een kant op. Sjaak heeft hier nog een paar kennissen in de buurt wonen die hij graag wil bezoeken. Bovendien heeft hij ook meer tijd om Kaapstad te bereiken. Ik rij de volgende dag naar Bulawayo. Als ik 's avonds door de stad loop, zie ik advertenties van een busmaatschappij. In 24 uur naar Kaapstad met de bus. Zo snel zal ik er niet zijn. Ik ga eerst naar de Victoria-watervallen en vervolgens door Botswana en Namibië naar Kaapstad. Maar ik begin me wel te realiseren dat mijn reis er bijna op zit. Bij de Victoria-watervallen zoek ik een camping om mijn tentje op te zetten. Het wemelt hier van de toeristen. Dan op weg naar de watervallen, ongeveer tien minuten lopen. Het park rond de

watervallen is perfect aangelegd. Het is een netwerk van verharde wandelpaden die langs alle mooie uitzichtpunten van de watervallen lopen. De Victoria-watervallen zijn zonder meer indrukwekkend. Ze hebben een totale breedte van maar liefst 1,7 kilometer. Het water stort over een hoogte van tussen de 90 en 107 meter naar beneden. In de regentijd maar liefst vijf miljoen kubieke meter per minuut. Dicht bij de watervallen loop je constant in een soort motregen rond. Geld en fotospullen goed in plastic inpakken. Ik heb de watervallen alleen van dichtbij bekeken van de Zimbabwaanse zijde. Vanaf de kant van Zambia schijnt het af en toe nog mooier te zijn. Raften kan hier op de Zambezi-rivier. In kleine rubberbootjes de kolkende rivier af, heen en weer geslingerd worden tussen de steile rotsen en in de diverse stroomversnellingen. De lokale bevolking staat in grote aantallen op de brug en ze vinden deze toeristen maar knettergek. De Victoria-watervallen en de Zambezi-rivier vormen samen de grens tussen Zimbabwe en Zambia. Maar er is hier sprake van een vierlandenpunt, want ook Namibië en Botswana grenzen vlak aan de Victoria-watervallen. Morgen gaat het verder naar Botswana.

Naar Kaapstad

Een visum voor Botswana heb je als Nederlander niet nodig. Je krijgt een inreisstempel in je paspoort. Het gaat via Nata naar Maun. Er is een kortere weg naar Maun, maar deze is onverhard en gaat dwars door het Chobe National Park. Ik weet niet zeker of je als motor-

rijder door het park kunt rijden, maar bovendien is deze weg door het park doorgaans van januari tot en met maart onbegaanbaar door de regen. Het is wederom een warme dag. Er gaat een kaarsrechte weg naar Nata, zo'n 300 kilometer verderop. De omgeving is in het begin een beetje oerwoud en bosachtig en het laatste stuk lijkt meer op een steppe. Na 100 kilometer een klein cafeetje vlakbij het gehucht Padamatenga. Daarna gaan de laatste 200 kilometer aan één stuk. Iets voor mij begint aan de linkerkant het struikgewas te bewegen. Ik denk eerst aan een soort wervelwindje, maar het wordt nu wel heel erg heftig. Alles schudt heen en weer. Ik laat het gas van de motor los en rem voorzichtig af. Een enorme olifant komt tevoorschijn en begint langzaam de weg over te steken. Even stoppen. Tegen de tijd dat ik mijn foto-toestel te pakken heb, is onze vriend al diep in het struikgewas verdwenen. Botswana is duur, erg duur zelfs. Prijzen zijn bijna op Europees niveau. Heb ik de laatste weken bijna iedere dag in een restaurantje gegeten voor een paar gulden, hier in Botswana lukt dat niet meer. Dat wordt weer naar de supermarkt om boodschappen te doen en eten koken op mijn benzinebrander. Botswana is een opvallend welvarend land door onder andere een stabiel politiek klimaat en een schat aan natuurlijke delfstoffen. De economie van Botswana is een van de snelst groeiende ter wereld en de Pula is de sterkste munteenheid in Afrika. Financieel gezien is het land voor de low-budget-reiziger niet interessant. Het plaatsje Maun is het centrum voor safari's naar de Okavango-delta. Het is met een oppervlakte van 15.000 km² de grootste binnendelta ter wereld en is bijna net zo groot als Zwitserland. De delta wordt van water voorzien door de 1300 kilometer lange Okavango rivier, die in Angola ontspringt. De delta is een wirwar van riviertjes en eilanden. Giethoorn in het groot zeg maar. Het is een waar vogelparadijs, maar er leven ook olifanten, zebra's, buffels, giraffen en nijlpaarden. De beste manier om dit te bekijken is per motorboot of mokoro, een soort uitgeholde boomstam. De prijzen zijn erg hoog. Bijna vergelijkbaar met de safari door het Serengeti-park. Maar er staat te weinig water in de delta. Hierdoor kom je met de boot niet ver en moet er uren worden gelopen voordat je wat kunt zien van de dierenwereld.

Ik besluit om door te rijden naar de grens met Namibië en huur bij het plaatsje Shakawe een motorbootje. Hier zit je bovenin de delta en staat er veel meer water in de rivier. Met een motorboot kun je in een dag al een behoorlijk stuk van de delta bekijken. Ik zag veel vogels, maar helaas iets minder groot wild. Alleen de ogen, neus en

oren van een nijlpaard die ergens aan de kant in het water lag. In Shakawe is het druk. De president van Botswana is hier aanwezig en houdt tevens een afscheidstoespraak. Na de delta gaat het twintig kilometer verder naar de grens met Namibië. De grensovergang gaat erg gemakkelijk. Het Carnet de Passage wordt niet afgestempeld. Botswana

Aparte en kleurige kokerboom in het zuiden van Namibië

Het woord Maxicosi krijgt in Malawi een nieuwe dimensie

In de Namibische Sossus-vallei kom je de prachtigste zandduinen tegen

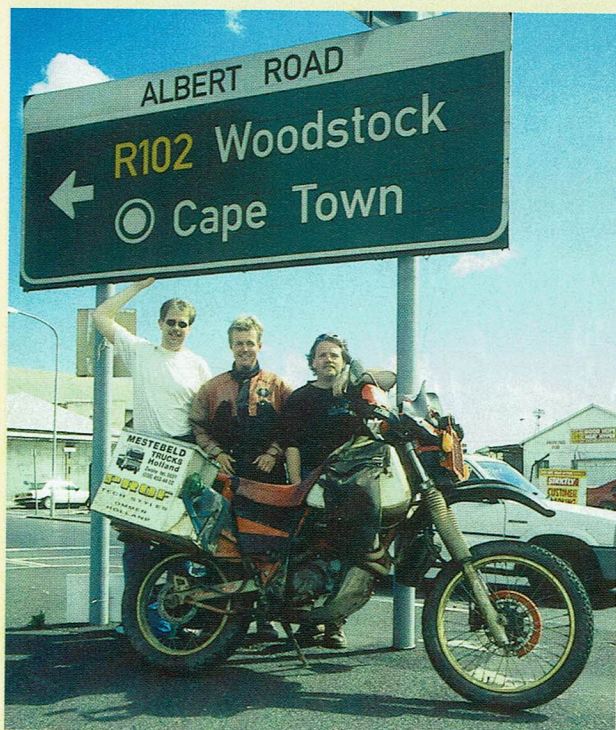
REIZEN: AFRIKA VAN NOORD NAAR ZUID (DEEL 2)

vormt samen met Namibië en Zuid-Afrika een douane-unie. Pas als je weer gaat reizen buiten deze drie landen wordt het Carnet afgestempeld. Aan visa doen ze hier niet. Stempel in je paspoort en doorrijden.

Net over de grens in Namibië zit ik gelijk in het Mahongo Game Park. Door het park loopt een brede zandweg gedurende een kilometer of dertig. Daarna kun je over goede asfaltwegen naar Kaapstad rijden. Maar wie dat doet, laat heel veel mooie dingen liggen. Namibië is een paradijs voor de motorliefhebbers en dan met name voor de

Eindelijk Kaapstad!
Hier werd ik
verwelkomd door
mijn vrienden
Manfred (links) en
Bob (rechts)

Helaas was de top
van de beroemde
Tafelberg in
Kaapstad in nevel
gehuld

off-road-freaks. Vooral het westen bestaat uit bijna eindeloos lange gravelwegen. Werkelijk fantastisch om hier te kunnen rondrijden en je motorfiets al driftend door de bochten te gooien. Namibië is ruim 50 maal zo groot als Nederland, het heeft slechts 1,6 miljoen inwoners en kent tal van bezienswaardigheden als Rock Finger, Petrified Forest en Twijfelfontein. Ik heb ze allemaal bekeken, maar was maar van één ding echt onder de indruk en dat is het prachtige duinlandschap van de Sossus-Vallei. Ongelooflijk mooi, vooral bij zonsopgang of -ondergang. Verder zijn de zeeleeuwen in Cape Cross erg leuk en zijn de Fish River Canyon en het Kokerboomwoud in het zuiden ook zeker de moeite waard. Ook in de steden Swakopmund, Walvis Bay en Luderitz kun je je zeker een paar dagen vermaken. Vooral deze steden zijn erg Duits opgezet en georiënteerd. Je kunt vaak met Duits nog beter uit de voeten dan met Engels.

Op de laatste 100 kilometer in Namibië zie ik een Overland-truck aan de kant van de weg staan met de nodige mensen er omheen. Ik draai het gas dicht en ik stop even om te kijken wat er aan de hand is. De chauffeur geeft aan dat alles oké is. Net als ik weg wil rijden, hoor ik alleen maar Nederlands om me heen. Minimaal de helft van de truck bestaat uit Nederlanders. Een van de dames kijkt naar de motorfiets en zegt „Kom jij uit Ommen?” Ik zeg ja. „Wat is je naam?” Ko. „En verder”. Van Oldenbarneveld. „Heb jij vroeger aan de Hessenweg West gewoond?” Dan zie ik in één keer wie het is, Elke Kuipers, mijn vroegere buurmeisje. Dit is toch echt niet te geloven. Behalve

eenmaal op de fitness-school heb ik haar tien jaar lang niet gezien. En dan in een bijna totaal leeg en verlaten Namibië zijn we allebei op dezelfde plek. Ma Kuipers had nog tegen dochterlief gezegd „Misschien kom je die motorrijder nog wel tegen in Afrika.” En het gebeurt ook nog. Even een fotootje maken voor moeders. Ik ben even helemaal van slag af door deze ontmoeting, maar even later gaat het toch verder richting Zuid-Afrika.

Eindelijk Kaapstad!

Als de grens is gepasseerd, liggen er nog 700 asfaltkilometers voor me tot aan Kaapstad. De laatste dag voordat ik Kaapstad bereik, waait het erg hard. De omgeving van Kaapstad is berucht om deze harde winden. Vanaf 35 kilometer voor Kaapstad heb je al een perfect uitzicht over de stad. Het ligt er prachtig aan de zee, met de beroemde Tafelberg in het midden. Rond een uur of een ben ik in Kaapstad en is het eindpunt van deze reis bereikt en dat moet gevierd worden in de kroeg. En met wie kun je dat beter doen dan met je beste vrienden. Bob, Manfred en Reint zijn naar Kaapstad gevolgen. Ze hebben twee weken vakantie opgenomen. We hebben ontzettend veel plezier met z'n vieren. De eerste paar dagen zijn we druk geweest om voor mij een vliegticket te regelen en de motorfiets met de boot te verschepen naar Rotterdam. Daarna hebben we een auto gehuurd en deze compleet afgebeeld in een poging om heel Zuid-Afrika te zien in een paar dagen. Weer terug in Kaapstad komen we Boris en Kaj tegen en een paar dagen later is Sjaak er ook. Zo was er in Kaapstad iedere dag wel weer een reden om feest te vieren. Daarna vlogen we met z'n vieren terug naar Schiphol. Het nadeel van vliegen is dat het zo snel gaat. Trajecten waar je als motorrijder weken over doet, gaan met het vliegtuig in een paar uur. Zo maar ineens sta je weer op Schiphol met je beide benen op de grond. Ik had nog maar twee snipperdagen over en kon dus gelijk weer aan het werk gaan. 's Avonds zit ik wel eens in mijn dagboek te lezen, alle brieven en faxen opnieuw te sorteren of kijk weer eens naar mijn honderden dia's en foto's. Dat zijn de momenten dat ik denk nog steeds in Afrika te zijn.

mm

INFO

Een ieder die geïnteresseerd is in deze reis, de voorbereidingen, het aanpassen van de motorfiets of de dia's en foto's kan contact opnemen met Ko van Oldenbarneveld, Klapproosstraat 11, 7731 WC Ommen, tel: 0529-452125.